

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. március 13.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

MENEKÜLÉS KŐSZIKLÁJA

Köszöntés igéje: Ézsaiás 46,9-10

Emlékezzetek meg a messze régi dolgokról, hogy én vagyok Isten és nincsen több; Isten vagyok, és nincs hozzám hasonlatos. Ki megjelentem kezdettől fogva a véget, és előre azokat, amik még meg nem történtek, mondván: tanácsom megáll, és véghez viszem minden akaratomat.

Énekek: 125; 275

Lekció: 1Sámuel 23,14-28

Alapige: 1Sámuel 23,14-20; 25-28

És Dávid a pusztában tartózkodék az erős helyeken, és a Zif pusztájában levő hegységen maradt. És Saul mindennap keresé, de az Isten nem adá őt kezébe. Mikor pedig Dávid látta, hogy Saul kiment, hogy élete ellen törjön; és mikor Dávid a Zif pusztájában, az erdőben volt: Felkelt Jonathán, a Saul fia, és elment Dávidhoz az erdőbe, és megerősíté az ő kezét az Istenben. És monda néki: Ne félj, mert Saulnak, az én atyámnak keze nem fog utólréni téged, és te király leszel Izráel felett, és én második leszek te utánad, és Saul is, az én atyám, tudja, hogy így lesz. És szövetséget kötének ketten az Úr előtt. És Dávid az erdőben maradt, Jonathán pedig haza ment. És felmentek a Zifeusok Saulhoz Gibeába, mondván: Avagy nem nálunk lappang-é Dávid az erős helyeken az erdőben, Hakila halmán, mely a sivatagtól jobbkézre van?! Most azért minthogy lelkednek főkivánsága az, hogy lejöjj, óh király, jöjj le; és a mi gondunk lesz, hogy a királynak kezébe adjuk őt. [...] És elméne Saul az ő embereivel együtt, hogy megkeresse őt. Dávidnak azonban megizenték, és ő leszállott a kőszikláról, és Máon pusztájában tartózkodék. Mikor pedig meghallotta Saul, üldözé Dávidot Máon pusztájában. És Saul a hegynek egyik oldalán ment, Dávid és az ő emberei pedig a hegynek másik oldalán. És éppen, mikor Dávid nagyon sietett, hogy elmenekülhessen Saul elől, és Saul és az ő emberei már körül is kerítették Dávidot és az ő embereit, hogy megfog-

MENEKÜLÉS KŐSZIKLÁJA

ják, akkor érkezett egy követ Saulhoz, mondván: Siess és jöjj! mert a Filiszteusok betörték az országba. Akkor megtépte Saul Dávid üldözéséből, és a Filiszteusok ellen ment. Azért hívják azt a hegyet a menekülés kősziklájának.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, imádunk fenségedért, nagyságodért. Szentségedben igazságodért, nagyságodban szabadító kegyelmedért. Ahogy énekelhettük is a zsoltár szavaival: te békességet és csendességet adsz a tiednek, a hitleneket ítéled, de amíg nem jön el az Úr Jézus, mented az elveszetteket, és köszönjük, hogy így számukra is bármikor lehet békesség teveled, egymással.

Ennek alapján szeretnénk vallani is meg kérni is most, hogy teremts békességet, ne csak lelkileg, hanem fizikai valósággal is a háborús helyzetben. Atyánk, mi itt békességben, csendben lehetünk. Vannak lelki testvéreink, akik veszélyek között kell, hogy egybegyűljenek az Úr napján istentiszteletre, de hisszük, hogy akkor is, őket is betölti jelenléted és a szeretetközösség békessége.

Köszönjük, hogy hallgathatják ők is, mi is a te igédet. Kérünk téged, lehessen a te igéd vigasztalássá nekik is.

A gyülekezetünkben különösképpen is add a te vigasztalásodat annak a családnak, akik ezen a héten álltak meg a ravatal mellett. Köszönjük, hogy rád tekinthettek már a temetőben is az igehirdetést hallgatva. Kérünk, töltsé el őket minősítetten a békességed vigasztalása. De mindannyiunkat, akik gyászolunk esetleg már évek óta talán, és még mindig nehéz.

És minden más élethelyzetben is, ami bennünket érint akár személyesen, akár a családban, hadd tapasztaljuk meg élő reménységgel, a jövőre tekintettel is békességedet.

És köszönjük, ezt a drága titkot, hogy a te békességedet a legteljesebben Jézusban jelentetted ki. Ezért hadd töltsön el bennünket Jézus békessége.

Segíts ezt hinnünk, megélnünk, vagy végre elfogadnunk, életünkben először hozzád térve bűnbánattal, de a bűnbocsánat örömeivel. Jézusért, Atyánk.
Ámen.

Igehirdetés

A bibliai történet központi üzenetének az igehirdetésben a felolvasott szakaszból ez az utolsó mondat lesz a központi gondolata: „Azért hívják azt a hegyet a menekülés kősziklájának.”

Számomra mindegyik nemzeti ünnepünk előtti napokban vagy hetekben is már megmutatkozik olyan örömmel, békességgel a hálás emlékezés. Nemzeti ünnepeink mindig azt mutatják, hogy hazánkban az évszázadok során mindig is voltak olyanok, akik valóban még az életüket is kész voltak fölládozni népünkért, hazánkért. Harcoltak, hogy békességünk lehessen nekünk is, a jövőendő nemzedékeknek. Lelki testvéreink is voltak mindig is az ilyen harcokban.

És nem csupán hősök neveire emlékezhetünk. Március 15-e is elénk hoz olyan helyszíneket, ahol híres csaták zajlottak, híres ütközetekre is emlékezhetünk. Nem biztos, hogy győztes csaták voltak, lehet, hogy vesztesek, viszont a

jövő szempontjából, amiben mi is élhetünk már, utólag mégiscsak igazolódott, hogy a végső győzelem szempontjából mégiscsak győztes csaták. És ilyen helyszínek az utókor nemzedékeinek hála adó igazságok, nevek, üzenetek lehetnek. Van kinek hálát adnunk, ha a népünknek, nemzetünknek a sorsára gondolunk a múltban.

A bibliai történetben kiderül, hogy a Szentírásban is valóban vannak nem csupán hithősök, hanem itt is vannak helyszínek, híres csaták vagy események helyszínei, amikor Istennek tetszett különösképpen is megmutatni, hogyan végzi a történelem során a maga üdvtörténeti munkáját. Mindenképpen övéire tekintettel, szeretett népére, népe tagjaira tekintettel, de természetesen már abban az időben is, mikor Dávid élt, az elveszett világ megmentéséért is. Ilyen értelemben nemcsak a hithősök a Szentírásban, hanem a híres helyszínek nevei is hála adhatnak okot, bátoríthatnak. Most pedig szeretném így mondani: bennünket is, akik itt Magyarországon, Budapesten, ebben a templomban, fizikai értelemben békességben lehetünk. De az orosz-ukrán háború idején, azon szenvedései között a lelki testvéreink, akik Kárpátalján vagy mélyebben Ukrajnában lehet, hogy elbújva, védelem alatt kell, hogy egybegyűljenek éppen most, őket is betöltheti akár a hála is Isten személye, üdvözítő tette, üdvtörténeti munkája igazságaiért. Hiszem, hogy ezért lehet vigasztalás és bátorítás a bibliai történetnek a hangsúlya.

Ami különösen fontos lett az üzenet szempontjából, hogy nemcsak lelkileg adhat az Úr békességet, hanem fizikailag is. Ehhez viszont látni kell azt is, hogy már Dávid üldöztetése is az Úr terve szerint alakult. Az első gondolat ez lesz majd: az Úr tervében Dávid üldöztetése, nyomorúsága. A második, harmadik gondolat pedig, hogy az Úr megtartó kezének munkája először a lelki megerősítésben mutatkozott meg, aztán pedig a csodás megmentésében, ami nemcsak lelki volt, hanem fizikai is.

És meritek-e hinni – újra hadd mondjam, nekünk innen, Budapestről talán még könnyebb is, de bárki, aki hallgatja, akár Kárpátalján is ezt az igehirdetést vagy a világban, és aggódtok azért, ami történik ott drága véreinkkel, de az ottani nemzetekkel is –, meritek-e hinni, merjük-e hinni, hogy tényleg az Úr ma is Úr? És valóban ő nemcsak lelki, hanem fizikai békességet is adhat akár ma is. Kinek látjuk az Urat? Kinek látjuk Istent, az ő munkáját Dávid életén keresztül?

Először is tehát abban, hogy az Úr tervében Dávid üldöztetése. Isten messiás-királya ugyanis drága, szeretett Uráért, Ura szeretett ügyéért szenved üldöztetést. Amikor ezt a mondatot kimondtam, ti kire gondoltatok, midőn ezt hallottátok, hogy messiás-király? Dávidra vagy Jézusra? Mert mind a kettőre lehet gondolni, hiszen Jézus is a messiás-király, a felkent király, a választott király. Csak Jézus őse, Dávid is ilyen volt. Az Ószövetségben így is ott van az Úr Jézus személye, ehhez mi hozzá vagyunk szokva, de most a gondolat miatt ez különösen fontos.

A Sátán mindent elkövet, hogy ne uralkodhasson Dávid. És a Sátán – emlékeztek – mindent elkövetett, hogy nehogy Jézus uralkodjon.

Az elmúlt úrnapiján – remélem, emlékeztek még az üzenetre, és remélem, át is éltétek a múlt úrnapiján hallott igehirdetés üzenetének drága valóságát a személyes életetekben, a házasságokban, a családban, vagy így a háborús helyzetben is esetleg segítve, mert ti is kimentetek segíteni azoknak, akiknek lehetett –, hogy mit jelent az, hogy vannak lelki háborúk is, de az Úr munkálkodik, szabadítást ad, bízunk benne.

A Sátán minden elkövet Dávid ellen. Elkövetett Jézus ellen is: nehogy már Jézus uralkodjon az életünkben.

De az is látszik mégiscsak, hogy bármit, amit a Sátán tesz, az Isten terve szerint alakulhat csupán. Nemcsak terve szerint, hanem az Úr céljának megfelelően. Dávid üldöztetése is része volt Isten tervének. Olvashattuk is a megelőző történetekben, hogy például Dávidnak az engedelmességben, az Úr iránti hűségben, hogy ő ne hozzon olyan döntéseket, amiket az Úr nélkül hoz, még ha úgy tűnik, hogy jónak is tűnnek emberileg, mert akkor kisebb lesz a veszély, ezért az Úr őt erősíteni akarja a hitében. A bűnnel kapcsolatban Dávidnak is volt mitől tisztulnia – látszik a megelőző történetekben. Egyedül Jézus volt tökéletes. De még a tökéletes messiás-király, az Úr Jézus is – emlékeztek, így szoktuk mondani, sokszor hallottuk már Pasaréten az igehirdetéseken évtizedek óta – a koronát a kereszt útján kaphatta meg. Dávid is a koronát a kereszt útján kaphatta meg. Ő volt az Úr választott királya, csak még nem volt rajta a korona. Az üldöztetés része volt Isten Dávidot is felkészítő munkájának.

János evangéliuma 16. részének 33. verse most is hangsúlyos. Jézus búcsúbeszédeinek az utolsó mondatai ezek: „E világon nyomorúságtok lesz; de biztatok: és meggyőztem a világot.” Az övéinek, a tanítványainak még a kereszt-halál előtt is el akarta mondani Jézus ezt. És mi is ebben élünk.

A Jelenések könyvét, ha bármikor majd olvassátok, ilyen szempontból is nézzétek meg, hogy a Jelenések könyve dicsőséges Jézusa megöletett Báránnyként van többször is a szimbolikus képekben. Ami most még inkább hangsúlyos lett nekem az üzenet szempontjából: a Jelenések könyvében Jézust a dicsőségesen uralkodó királyként látjuk, és mégis az egész könyv bemutatja, hogy a földi életet élő mindenkori hívó népe első századtól kezdődően egészen Jézus eljöveteléig – ebben vagyunk mi is –, hogyan tapasztalja meg a nyomorúságot, a nagy nyomorúságot, hogyan élük át az üldöztetést. De akkor is uralkodik Jézus, és bármi, ami történik, Jézus eljövetelét készíti, és az övéit. És közben az elveszett világot pedig menteni akarja az Úr. Ha nem tér meg, elveszik mindörökre. De addig is, amíg nem jön Jézus el, Isten mentő szeretete az elveszett világért akkor is, amikor nyomorúság van, üldöztetést szenvednek az övéi.

Dávidnak miért kellett menekülni? Nagyon egyszerű a válasz: mert Saul ellen nem harcolhatott. Pedig mehetett volna harcolni. Emlékeztek, hogy Dávid azzal a hatszáz katonájával óriási győzelmeket aratott, de neki elszervenudni kellett az üldöztetést. Nem a bajtól óvta meg az Úr őt, hanem a nyomorúságban akarta megtartani lelkileg is és fizikailag is.

Most emlékezzünk arra, hogy Isten tulajdonképpen visszaküldte Júdába Dávidot, mert meg kellett tanulnia, hogy: bennem kell bíznod, és neked Saul-

tól nem úgy kell elmenekülnöd, hogy átmész idegen földre. Ott is vele lehetett volna az Úr, de Dávidot visszaküldi az Úr. Sőt, még használja is Dávidot akkor és ott. Olvashattuk, hogy a filiszteusok megtámadták Kehillát és vezeti az Úr, hogy szabadítsd meg Kehillát. Én rajtad keresztül szabadítom meg Kehillát. Az más kérdés, hogy utána beárulták vagy megtagadták volna Dávidot Kehilla lakosai is, a zifeusok pedig – hallottuk –, akik egyébként Júda törzséhez tartozók voltak, tehát vérei, de elárulják. Nem volt könnyű helyzet Dávid számára, de az Úrnak a jelenléte, megtartó munkája számára így lett valóság.

Ma is olyan örömteli azt megtapasztalni, hogy a szenvedő keresztyén testvéreinken keresztül is mennyi mindent munkál ma is az Úr, és ad szabadítást. A napokban, amikor olvastam a kárpátaljai református egyháztestünk lelki vezetőjének tanúságtételét a hirado.hu-n, olyan megható volt azt hallani tőle, hogy ők is hogy igyekeznek segíteni Kárpátaljáról a még bentebb levőknek. És említette ott az egyik baptista testvérgyülekezet segítségét is. Sebesült katonákat is kell már segíteni bentebb Ukrajnában, és Kárpátaljáról küldenek adományt, pedig ott is, ők is milyen sok nehézséget hordoznak, de ők is az Úr eszközei a szabadításban fizikai és lelki értelemben.

Sokféle döntés születhet ma is, holnap is – amíg ez a háború véget nem ér – a világpolitikai vezetői részéről. Sokféle lelki vagy testi baj érheti a háború miatt a hívőket is, de ma is igaz, ami Dávid idejében: az Úr tervében van övéi üldöztetése. És ez is nagyon fontos: ezek között a tervek között van az is, hogy éppen az üldöztetett egyházán keresztül akarja menteni az elveszett világot.

Ma is említsük meg, ahogy hallhattuk elmúlt úrnapiján is: lehet, hogy a személyes életünknek, a házasságunknak, a családi életünknek is van olyan lelki vagy fizikai problémája, ahol baj van, nyomorúság van, mert nem a bajtól mentett meg az Úr, hanem a nyomorúságban akar megtartani téged is, vagy titeket is. A nyomorúság próbái, a betegség, a baleset és bármi, ami történhet velünk is. Mi itt nem a háború szörnyűségeit éljük át, csak a lelki hatásait első renden, de a Sátán titeket is támad, ahogy engem is.

Éppen ezért fontos, hogy az Úr tervében szerepel az üldöztetése Dávidnak, de az is látszik, hogy az Úr megtartó kezének munkája megmutatkozik először is a lelki megerősítésében.

Itt fontos újra, hogy mi is előzi meg közvetlenül Jézusnak ezeket a szavait, hogy: „E világon nyomorúságtok leszen; de bízzatok: és meggyőztem a világot.” Az Úr Jézus búcsúbeszédeinek az utolsó mondata. De mi az utolsó előtti? Jézus itt azt mondja: „Azért beszéltem ezeket nektek, hogy békességetek legyen én bennem.” Miért? Hogy békességetek legyen én bennem. Először a lelki békesség az Úr Jézusban, a vele való kapcsolatban, utána hangzik, hogy mert majd lesz nyomorúság is, de akkor is én már győztem. Látszik tehát a Jézussal való kapcsolatnak, hitbeli kapcsolatnak a valósága most első renden a lelki üzenet szempontjából, lelki értelemben.

Ebben is benne van, hogy a tanítványai is tudhatták Jézusnak, Dávid is tudhatta a maga idejében, meg mi is, akik most élünk, hogy a hívő ember mindig is Jézussal való kapcsolatában éli az életét. Most az üzenet miatt mondom jel-

képesen mondva: a hívó ember, az Úr népe mindig Isten kezében van. Vannak ilyen bibliai példák, azért mondom a képpel így. Hány drága bibliai kijelentés van az Úr jobbjáról, kezéről, hogy az ő kezében vannak az övéi.

Mit olvastunk itt? „És Saul mindennap keresé, de az Isten nem adá őt kezébe.” Aztán Jonatán is beszél az édesapja kezéről, ami nem fogja utolérni Dávidot. De ezt azért kellett mondania Jonatánnak, mert Jonatán, mint barát, ő nagyon jól tudta, érezte, hogy Dávid rászorul a lelki támaszra. Ezzel kezdte Jonatán: „Ne félj, mert Saulnak, az én atyámnak keze nem fog utolérni téged.”

Dávid mit tett? Megtudhattuk a leírásból, hogy az Úr nem adta Saul kezébe őt, de ettől még Dávid, amikor látta, hogy Saul kiment, hogy élete ellen törjön és menekül, bujdosik, és utána, a folytatásban, jön Jonatán és mondania kell, hogy: ne félj. Ebben látszik, hogy Dávid számára a hit tudata, hogy bízhatok az Úrban, ez nem volt kérdés, de ő is megerősítésre szorul.

Én magamat jól ismerem, és jó néhányotokat azért személyesebben ismerlek, és tudom, hogy ti is olyanok vagytok, évtizedes hívó múlt után is, hogy tudjuk mi, hogy az Úr velünk van, meg a kezében vagyunk, de ettől még hányszor szorultál te is megerősítésre. És a Covid-helyzet miatt talán ennek még nagyobb súlya van, hogy micsoda ajándék, hogy személyesen jöhetett el a barátom, a lelki testvérem.

De akkor sem Jonatán személye segít, hanem az az Úr, akinek a szavát képviseli Jonatán. Az Úr kijelentése a barátnak szólóan. „Megerősítette az ő kezét az Istenben” – új fordítású bibliánk így fordítja: „erősítette az Istenbe vetett bizalmát”. Mert bízott ő az Úrban, csak lelkileg szorult támaszra. Az Úr megtartó kezének munkája a lelki megerősítésben.

Nem szégyen az, hogyha azt érezzük, hogy: – Uram, most gyenge a hitem, segíts, vagy küldj valakit, aki segít. Vagy telefonon szólsz valakinek, vagy chaten keresztül írsz valakinek, mert tudod, hogy nem ő segít, hanem rajta keresztül az Úr.

És hogy ez valóban igaz, ez abban is látszik, hogy maga Jézus is ezt élte át. Megint menjünk visszább. Jézus búcsúbeszédeinek az utolsó előtti mondata mi is volt? Ti mindnyájan elhagytok engem, de az Atya velem van. Jézus is elmondta, hogy de én tudom, hogy az Atyával való közösségemnek nincs gátja, az Atya velem van. János evangéliumában nem olvassuk az Úr Jézus Gecse-máné kerti imádságait, mást akart rajta keresztül az Úr kijelenteni, de a másik három evangéliumban olvassuk. És emlékeztek, hogy a Gecsemáné kertben is az Úr Jézus a szó lelki értelmében ezt éli át: megerősíti magát a mennyei Atyával való kapcsolatában, hogy vele van az Atya.

Az más kérdés, hogy a földi történések üdvtörténeti háttérében, ebben a Gecsemáné kerti imádságában az Úr Jézusnak, a harc arról szól, hogy akkor vállalja-e a kereszthalálig engedelmes istengyermeki létnek minden szörnyűségét. De vállalta Jézus, mert ő is megerősítette magát a mennyei Atyával való kapcsolatában. Ő még kérte is a tanítványok imasegítségét, de aztán ők aludtak, őneki azt egyedül kellett megharcolni. De elhagyatott lett az Istentől az Úr Jézus, mindent bevállalt, hogy nekünk ott lehessen a drága kijelentés: Immá-

nuel – velünk az Isten. Csak most még lelki békesség, lelki megerősítés valóságában.

Itt pedig hadd említsem meg azt a drága személyes élményt, amit a kárpátaljai egyháztestünk lelki vezetője, drága lelki testvérem írt a levelében rögtön a háború kitörésekor. A kollegáinak írta, de olvasható volt ez a levél a neten is. És végig arról írt, hogy milyen nehéz a helyzet, de tudja, tudják, hogy kinek a kezében vannak, milyen tervei vannak az Úrnak. És a végén ott van a híres bibliai idézet. Ha most csak a számát mondom, legtöbben fogjátok tudni. Róma 8,28: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak.” És a bajok java még csak ezután, a levél megírása után jött számukra is, hiszen már hány napja volt e levél megírása.

De ez a levél is ebben a bibliai versben miről szól? Tudjuk, hogy javunkra vannak a földi történések, mert ott van mögötte az isteni örök terv, örök cél, örök akarát valósága. Mint akik az ő végzése szerint hivatalosak. És ezt egy háborús helyzetben leírni lelki vezetőként micsoda hitvallás. Nekem magamnak is az egész lelki terhét ennek a háborús helyzetnek – mert tudjátok, hogy én is nagyon szeretem a kárpátaljai testvéreket, kollegákat –, hihetetlen bátorítást jelent és vigasztalást ennek a bibliai idézetnek ebben a levélben olvasott ismerős gondolata. Gyerekkorom óta ismerem, de megerősített az ismert ige egy levélén keresztül.

Hol van szükséged az Úr keze munkája lelki megerősítésére? Ez a kérdés arra vonatkozik, hogy látod-e egyáltalán, hogy szükséged van. Nem mindenki látja. De a bajban, a nehézségek között egyszercsak a hívó embernek is valami leshet. De a nem hívó számára pedig lehet, hogy ez lesz a menete annak, hogy végre a tékozló fiú vagy a tékozló lány visszatér az Úrhoz.

Az Úr megtartó kezének a munkája azonban nemcsak lelkiekben, hanem fizikai valóságban is megmutatkozott. És a történet lezárásának, az igei üzenetének a hangsúlya mindenképp erre utal. Ez volt, ami engem is leginkább megragadott már azokon túl is, ami most elmondatott.

Itt szeretném mindenképp megjegyezni nektek, hogy ma már olvashattuk a 24. részben, hogy Dávidot tovább üldözi Saul, de innentől fogva már Dávid az, aki hűséges marad. Megölhetné Sault kétszer is, de nem teszi. Aztán Saulnak harca lesz a filiszteusokkal, meg is hal Saul. Aztán a Sámuel 2. könyvében majd olvassuk, hogy Dávid milyen gyönyörű imádságban szól nemcsak Jonatánról, hanem Saulról is, és az kijelentés, tehát az Úr maga hogyan gondolkodott Jonatánról és Saulról Dávidon keresztül – majd nézzétek meg.

Ami fontos: Dávid még üldöztetik, de a bibliai történetek szempontjából a mostani élethelyzete az egyik legnehezebb számára. És ezzel zárul ez az üldöztetést leíró bibliai kijelentésszakasz: „Azért hívják azt a hegyet a menekülés kősziklájának.” Mit jelent ez Dávidnak? Hallottuk itt a történetben.

Akik voltatok akár szülőként, nagyszülőként Neszmélyen és hallottatok a púpról, onnan a kertből lehet látni is, a gyerekekkel meg már sokat voltunk, és az ifisekkel. A neszmélyi púp olyan, hogy számháborúban be lehet jól keríteni

a védőket a támadóknak. Mert bekerítjük. A púp, a domb vagy a hegy olyan, ahol be lehet keríteni az ellenséget, ha fölöttünk vannak.

És látszik a történet menetében, hogy Dávid is nagyon jól tudja: ha bekerítenek, akkor elfognak. Tehát próbál elmenekülni a Holt-tenger felé, ott a síkságon át el tud majd szaladni az embereivel. Siet is, Dávid sietve teszi ezt, de azt olvastuk, hogy hiába sietett, gyorsabbak voltak Saul meg az emberei, ezért Dávidot és az embereit bekerítették.

És olyan bátorító a történetben az a hangsúly, amit itt a Szentírásnak még a szavai is jeleznek. Itt a Károli fordítású Bibliában az „éppen” kifejezés dőlt betűvel szerepel utalva arra, hogy a jelentés ez, de a szövegben más szó van, csak ez a gondolat van benne. Az ősi nyelven így van a kifejezés, amit amúgy jól ismerünk: és lett, és történt. Dávid nagyon sietett – ez olyan magyartalanul hangzik: és lett Dávid nagyon sietett. De érzékelteti, hogy valami olyan történés lesz most, ami nem akármilyen módon mutatja Isten munkáját. Ezért fordította így Károli: „és éppen”. De utána még nehézségek jönnek: „És éppen, mikor Dávid nagyon sietett, hogy elmenekülhessen Saul elől, és Saul és az ő emberei már körül is kerítették Dávidot és az ő embereit, hogy megfogják...” – azaz teljes kilátástalanság, reménytelenség, lehetetlen helyzet Dávid számára fizikailag. Az 'és lett', 'és történt' utáni kifejezések bemutatják, hogy milyen a helyzet.

És mi is ismerjük, csak más formában, mint Dávid, a lehetetlen helyzetet, amikor tényleg minden reménytelen. De nincs itt vége: „Akkor érkezett egy követ Saulhoz, mondván: Siess és jöjj! Mert a Filiszteusok betörték az országba.” Ez az 'és lett' nemcsak azt akarja bemutatni első renden, hogy milyen a helyzet Dávid számára a maga veszélyeiben, bajaiban, hanem hogy ebben a helyzetben az Úr mit tesz: földi történések üdvtörténeti tettei az Úrnak fizikailag.

Hadd jegyezzem meg, hogyha így olvasnám föl, ahogy most halljátok mindnyájan a mondatot, hogy kire gondoltok, mire gondoltok: akkor érkezett egy angyal Saulhoz, mondván... – mert olyan szó van itt az ősi héber nyelven, ami ezt a jelentést hordozza, hogy angyal. Csak mivel világosan látszik a történetben, ez egy ember, egy követ. Mert az angyal szónak az elsődleges jelentése ez, hogy követ, csak az angyal gondolatot, kifejezést, mi a Bibliában általában az Úr angyalaira szoktuk gondolni. És van is egy csomó olyan történet, ahol egy vagy több angyalát küldi az Úr, mert a földi történésekbe bele akar avatkozni mennyei követei által. Itt viszont egy földi követ jött. Bár az is tény, hogy az angyalok, amikor megjelennek a bibliai történetekben, mindig férfialakban jelennek meg, ez van a történetekben.

Ezt most azért mondom így hosszabban, hogy érzékeltessem, hogy vajon van-e különbség a között, mikor halljátok, hogy egy követ jött Saulhoz vagy egy angyal, ami esetleg az Úr angyala. Végül is mindegy. Lehet egy mennyei követ is vagy egy egyszerű, hétköznapi, valóságos férfiember. A lényeg, hogy kihez jött? Nem Dávidhoz. Saulhoz. Az Úrnak a szabadító, megmentő munkájának az időzítése is meg a jellege is mutatja, hogy itt Isten tényleg hatalmas dolgot akar végbe vinni az angyalán, a követén keresztül. De az angyal, a követ az csak része a megmentő munka egészének.

A hangsúly az 'és lett Dávid mit tapasztal meg' kifejezés miatt hadd mondjam így: az időzítésben is már ott van. Éppen akkor jött ez a követ, amikor kellett. Se hamarabb, se később. Az is fontos, hogy Saulnak is sietni kellett, mert ha nem kellett volna sietni, hát elkapjuk Dávidot, hát már bekerítettük, majd utána megyek harcolni a filiszteusokkal. Nem, menni kell most. Az időzítés. Ehhez a filiszteus seregnek időben be kellett törni az országba és jóval korábban. A követnek is időben oda kellett érkezni. Fontos az időzítés.

Hadd mondjam nektek, ha valamit nekem sietve kell elvégezni, gyorsan és nem sikerül, az nekem még nehezebb, mint hogyha nem kellett volna sietni. Ilyenkor úgy gondolatban sokat kell imádkozni, hogy Uram, nyugtass meg, mert felrobbanok a dühtől, hogy nem sikerült, pedig siettem, és próbáltam elérni, próbáltam megcsinálni és majd fölrobbanok a dühtől vagy magamra, vagy valaki másra, aki miatt nem sikerült valami, mert sietve kellett csinálni.

És Dávidnak nem sikerült sietve elmenekülni. Igen, mert az Úr másképp akarta az időzítéssel is megoldani, amit szeretett volna.

Olyan kedves volt az elmúlt hetekben valakitől hallani, hogy vége a vizsgaidőszakának, és csak az volt a szomorúsága, hogy talán csak egy-két napot lehetett pihennie, mert akkor tudta befejezni. Picit nehezebben alakult ez a vizsgaidőszak, de időben befejezte, időben elkészült.

Én már többször mondtam, itt nagyon fontos az időzítésnél: az Úr soha nem késik el. Lehet, hogy késik, csak nem késik el. Az ígérettel sem késik el az Úr, hogy beteljesítse – emlékeztek.

Kárpátaljáról még teológus koromban akartunk egyszer átjönni. Huszonkét órát kellett csupán várakozni Csapnál. Rettenetes volt. És hajnalban voltam én, aki vezető ülésben ültem a Trabantban, a barátom meg aludt, előtte én aludtam vagy próbáltunk aludni. És úgy emlékszem, hogy úgy csendben magamban elmondtam, hogy hát, Uram, milyen csoda lenne, hogyha délben már átérnénk Magyarországra, mert esély nem nagyon volt rá, mert nem dolgoztak a határnál. És megdöbbenő volt átélni, hogy pontosan úgy alakult az átengedés menete, hogy amikor a Csap és a Záhony közti hídon mentünk át és oda volt téve a magyar határt jelző tábla, épp dél volt, amikor elmentünk a tábla mellett, tehát délben átmentünk a magyar hátáron. Még a határátkelőn át kellett mennünk, de az már haladt. De én soha nem fogom elfelejteni, hogy huszonkét óra várakozás minden testi és lelki terhe, az volt a fő baj, hogy akkor még nem létezett mobiltelefon, és leginkább az fájt mindkettőnknek, hogy nem tudják az otthoniak, hogy mi van velünk. Baleset ért vagy mi történhetett, hiszen huszonkét órája várnak ránk. De az Úrnak tetszett egy ilyen nehéz, nagyon nehéz élethelyzetben egy életre megtanítani nekem is, hogy huszonkét óra várakozás után is az Úrnak vannak időzítései, tervei.

A szabadítása lehetőségénél pedig csak ennyit hadd mondjak, olyan egyszerű kimondani: kit használ Isten a szabadításában? Az ellenséget. Filiszteusok törtek Izraelre, Júdára. Azok a filiszteusok, akik ellen nem régen még Dávid is harcolt, Kehillát meg kellett szabadítani tőlük. Tehát Dávid ellenségei, ők az Úr eszközei.

És ha belegondoltok, az egész megváltó mű erről szól. Jézus ellenségei, az Úr népe legfőbb ellenségei és más ellenségei. Csak fontos tudni, hogy nekünk nem test és vér ellen van tusakodásunk, hanem... – és emlékeztek a folytatásra. Ezért arra figyeljete oda nagyon, hogy nekünk nem emberekre kell haragudni, nem embereket kell átkozni semmiképpen, meg nem emberekre kell nézni, amikor ilyen bajok vannak. Ők is csak eszközök. Nekünk a lelki fejedelmek ellen van harcunk. De nem is nekünk, hanem az Úrnak, és ő bármikor szabadíthat fizikailag is.

Dávid ellenségei az Úr eszközei lettek és ezért megszabadulhatott Dávid, megmenekítette az Úr. A kereszten is így dőlt el minden. Ami pedig ez után jön és jött az is ugyanígy dől el.

Ezért hihetjük, az Úr adhat fizikai értelemben is megoldást a háborús helyzetben is Kárpátalján is, Oroszország és Ukrajna között is. Hozhatnak a világi vezetők sokféle döntést, de akkor is az Úr irányít mindent. És amikor mi nemcsak a lelki, hanem a testi megoldásra, szabadításra, kimenekítésre gondolunk, akkor ez a kijelentés erre utal, ebben bátorít. Menekülés kösziklája – mikor ezt halljátok, menekülés kösziklája, az akkori idők hívó emberei megjegyezték: ez egy fontos helyszín nekünk. De az Úr leírta a kijelentésben, hogy mi is halljuk, ismerjük meg, és lássuk meg benne az Urat, Jézusban is természetesen.

Nemcsak a szó fizikai, hanem a szó lelki értelmében is szabadít az Úr. Ezt most azért mondtam fordítva ennél a gondolatnál: menekülés kösziklája, Dávid életben maradt, ő lett a messiás-király, ő utána jöhetett Jézus, mint messiás-király, és így lett szabadítás mindörökre lelki módon is. De fizikai szabadítás is ezért van. Összefüggnek a gondolatok, az üzenetek.

A hely neve az Ószövetségben bennünket erre emlékeztet: kicsoda az az Úr, aki az időzítésével is, meg a szabadítása módjával is megmutatta, hogy ő bármire képes. Akár nagyobb csodát is tehetett volna, ha akart volna: elpusztítja Sault meg a seregeket, bármit megtehetett volna az Úr. Itt egy egyszerű élet-helyzet, de ebben volt az üdvtörténeti csoda.

A háborúban, a háborús helyzet sokféle bajai közepette mered-e, merjük-e hinni, hogy ma is ugyanez az Úr munkálkodik? És tudsz-e így imádkozni velem együtt?

Neszméllyel hadd fejezzem be, mert ott mennyi lelki szabadítás történt. Voltak, akik itt a gyülekezeti bibliaórák, igehirdetések során ismerték meg az Úr Jézust, ezért vagy az ő gyermeke, az ő követője. De voltak, akik Neszmélyen ismerték meg, gyerekek is, vagy ifisek, vagy felnőttek. De Neszmélyen is történtek fizikai csodák is. Egyszer például gyerekhéten volt, amikor lezúdult a sárlavina. Az ott szolgáló barátom elmondta, hogy micsoda csodája volt az Úrnak, hogy a nagyházban, ahol a gyerekek ott voltak valamennyire védelemben, a nagyház bejárati ajtajáig emelkedett csak a sárlavina mérete. Nem ment följebb, mert különben bezúdult volna. És akkor mi lett volna szegény gyerekeknek! De nem ment följebb, mert megállította az Úr. Utána még heteken át kellett takarítani, de a sárlavina nem ment be a házba, mert az Úr nem engedte.

Vagy hány kis árva tapasztalta meg azt Neszmélyen is még korábban, a mi gyülekezetünk előtti időszakban, hogy nem volt mit enni, aztán jött az Úr angyala, egy férfi vagy egy asszony, és hozott ennivalót. Az mindig emlékezetes nekem, a gyerekeknek föl is szoktuk olvasni a történetekből, amikor már ültek az ebédnél, az asztalnál és elmondták az asztali áldást hittel a lelki vezetőkkel, szolgálókkal ott, de akkor még nem volt semmi az asztalon, és éppen akkor csöngették és hozták az élelmet.

„Az Úr angyala...” – ha kell – „tábort jár az öt félók körül és kiszabadítja őket.” Ha kell, az Úrral még a kőfalat is átugrom – mondja Dávid. De van, amikor az Úr a történelem menetét alakítja úgy bármilyen formában is a maga idejében, csodás módon, hogy megmutassa nemcsak a lelki megoldásait, hanem a testi, fizikai szabadítását, menekítését is az övéinek. De újra fontos: azért is, hogy egyrészt megmentsen bennünket, ha kell, és hogy általunk menthesse azokat, akik még nem ismerik az Urat, és elveszettek.

Erre a hitre hív bennünket az Úr, bátorít, erősít és vigasztal. Segítsen az Úr benneteket és engem is, hogy így hadd tudjuk megélni az Úrba vetett hitünket, és így tudjunk segíteni fizikailag is, ha tudunk, és ha kell, a menekültek között is.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy te az Úr Jézust sem akartad megmenteni, amikor annak volt az ideje, hogy elvesznie kelljen. Köszönjük, Urunk, a megváltás titkának ezt a hatalmas csodáját.

Bocsásd meg, kérünk, amikor mégsem tudunk így tekinteni rád, megtartóként, szabadítóként akkor, amikor esetleg nekünk vannak bajaink. De köszönjük, hogy te nem vádolsz soha, hanem te mindig felemelni akarsz, vigasztalni, bátorítani.

És segíts nekünk is egymást bátorítónak is lennünk, ahogy Jonatán áldás-sá lehetett Dávidnak. Köszönjük, amikor megerősítetted a mi kezünket is tebened vagy amikor mi is megerősíthettük a lelki testvérünk kezét tebenned.

Kérünk arra, hogy fizikai segítség során is a menekültek között, akik a tied, a tekintetükkel, a mosolyukkal vagy akár egy-egy igei gondolattal, bátorítással hadd tudjanak lelkileg is támaszok lenni.

Köszönjük neked, hogy valóban használod a Kárpátalján élő magyar testvéreinket, lelki testvéreinket is abban, hogy ők is másokat segítsenek. És ha kedves neked, vigyázz rájuk fizikailag abban, hogy ne terjedjen ide a háború. De mindenben a te hatalmad, a te terved szerint alakuljon minden. Urunk, ők ezt tudják és hiszik, segíts nekünk is ezzel a hittel imádkozni értük is.

És köszönjük neked, hogyha te véget vetsz a háborúnak akár még ma. Köszönjük, hogy te bármit megtehetsz ma is.

És arra kérünk téged, hogy a mi személyes életünk minden nyomorúságai, bajai között is ez a drága hit hadd erősítsen minket. Köszönjük ennek a bibliai kifejezésnek minden örömét, áldását, vigasztalását: menekülés kősziklája. Magasztalunk téged, hogy mi is megtapasztalhattuk a szabadítást, a megmentetést.

MENEKÜLÉS KŐSZIKLÁJA

Kérünk téged arra, könyörülj meg népünkön. Nemzeti ünnepünkön is hadd legyen sokakban hála.

És kérünk téged, a választásokra gondolva, hogy adj nekünk továbbra is olyan vezetőket, akik ha nem is ismernek téged személyesen, mégis azokat az értékeket igyekeznek képviselni, amelyek neked is értékek. Kérünk téged azért, hogy a lelki békességet a választásokig terjedő időszakban is te óvjad, védjed és mi is hadd lehessünk ebben eszközök.

És köszönjük neked, hogy most a csendben elmondott imádságainkat is eléd vihetjük egyedül Jézusért.

Ámen.

Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; meg-erősítelek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbjával támogatlak.

(Ézsaiás 41,10)

275. ének

1. Az Úr Isten az én reménységem,
Erősségem Mindenféle ínségben;
Csak tőle várom Igaz boldogságom:
S meg is találom.

2. Benne élek, haláltól nem félek:
Jót reménylek, Hogy tőle el nem térek;
El nem enyészem A sírban egészen:
Mennyben lesz részem.

3. Semmi engem tőle el nem választ,
Jól tudván azt, Hogy sok jóval eláraszt;
Erősít engem Erőtlenségemben
És szükségemben.

4. Azért egész életem fogytáig
Csodálom itt Szent kezének munkáit,
S intem lelkemet: Áldjad Istenedet,
Üdvözítődöt.

5. Oltalmazd, Uram, egyházadat,
Szent nyájadat, Mely vallja szent Fiadat,
Ki bűneinkért Ártatlan bárányként
Szenvedett sok kint.

6. Hogy e földön szent gyülekezeted
Dicséretet Zengvén, áldja nevedet,
Míg szemtől szemben Magasztalunk mennyben
Mind egyetemben.